[illegible] de arbeiders [illegible] aan de [illegible] imperialistische oorlog [illegible] de vrede van [illegible] tot de strijd voor het [illegible] hebben hen [illegible] in zoeken voor de geweren van de fascistische legeroor hun leven lieten, en wij weten, dat mannen en vrouwen [illegible] zonder [illegible] in alle landen der wereld bereid zijn, leven en welzijn te offeren voor de toekomst van de menselijke samenleving.

Zo'n vreselijke rekening valt te vereffenen. De schuldige kan niet in een enkel land gezocht worden. De schuldige, dat is de onderdrukking van de menselijke arbeid en van alle leven aan een macht van een maatschappelijk systeem, dat niet de mensen en hun behoeften dient, dat niet zuigt en zuigt, opdat de mensen zich verdedigen kunnen, dat niet denken en arbeiden laat, opdat de mensen in welvaart kunnen leven, maar dat slechts zijn eigen macht, de onbeperkende macht van de kapitalistische winst [illegible] en dit systeem, [illegible] imperialistische wereld, dat tegenwoordig [illegible] verdiept [illegible] klassenstaat, het maakt alle [illegible] in alle landen tot wederkerige [illegible] geen woord hebben [illegible] te spreken over dat [illegible] Het imperialisme van alle landen is de machtsvorm van dit [illegible] systeem. Die bloedschuld is [illegible] groot. De [illegible] ene concurrent om de [illegible] der wereld in de stuiptrekkingen van een [illegible] waarin zijn einde heeft gevonden, is de macht van het overwinnende imperialisme van welke politieke vormen het zich ook bedient, niet minder verderfelijk. De eindrekening van deze oorlog is een nieuw oordeel van de geschiedenis over een systeem, dat slechts leven kan, wanneer het de mensen onderdrukt en uitbuit, wanneer het hen met leugens en schijnweten [illegible] bult, wanneer het hen aan hun eigen vernietiging arbeiden laat.

Zal de arbeidersklasse deze keer de rekening begrijpen? Zal het proletariaat deze keer voor de [illegible] zorgen? Of zal het zich oprieuw laten leiden en verleiden, inplaats van zijn lot in eigen handen te nemen?

Zal er een wederopbouw volgen voor het leven of voor nieuwe vernietiging? Zal het koren groeien om mensen te verzadigen, zullen de vernieuwde mijnen weer arbeiden, opdat mensen zich kunnen warmen, opdat in de fabrieken en werkplaatsen gearbeid en gedacht kan worden om de levensbehoefte van de mensen te bevredigen? En als dit zo zal zijn, dan zal de hoofdvraag van hen, die [illegible] niet meer voor de vernietiging, maar voor het leven en de welvaart, niet meer voor de oorlog, maar voor de vrede werken zullen, hoe kan dat dan geschieden? Als onze jeugd zich echte wetenschap verschaffen en werkelijk gelukkig worden zal, als het kiemende leven gekoesterd en het zieke geheeld zal worden, hoe kan dat dan geschieden?

Dat kan alleen geschieden, als de arbeidersklasse zich haar ontzaglijke verantwoordelijkheid voor de toekomst aller mensen bewust wordt, als ALLE MACHT AAN DE ARBEID behoort.

Dat betekent de samenvatting der mensen in de plantsoen, waar zij arbeiden, onder de leiding, die zij zichzelf door eigen verkiezingen geven. In de fabrieken en op de akkers, op de scheepen en in de mijnen, in de kantoren en openbare diensten, overal vond mensen zich gezamenlijke arbeid samen zijn. Dan moet de macht van de arbeid, het beschikkingsrecht van de producenten tot beheersend beginsel worden. Dat is de arbeidersbeweging, die, het kwaad van het huidige systeem begrijpend, zich haar verantwoordelijkheid bewust wordt en op alle problemen met enige mogelijke antwoord komt: alle macht aan de arbeid, alle macht aan de overweldigende meerderheid van de maatschappij, alle productie voor de behoeften, alle energie voor de werkelijke wederopbouw.

Dat moet de betekenis worden van deze eerste Meidag 1945, dat moet de vrede der arbeidersklasse worden, dit moet in de plaats komen van imperialistische wapenstilstand en nieuwe oorlogsvoorbereiding.

Hand- en hoofdarbeiders aller landen, sluit in Uw werkplaatsen, sluit in de werkkampen, waarnaar men U deporteerde, de democratische bond van vrije en gelijke producenten. Richt Uw samenleving op tot een huis, waarin het voor de weggesleepten en weggedrevenen de moeite waard zal zijn terug te keren.

Vernieuwt in Uzelf de wil voor de ganse wereld een toekomst te bereiden, waarin het leven weer waarde heeft, laat over landen en zeeën van deze gekwelde aarde de Meigroet klinken van het proletarische internationalisme, van een werkelijke samenleving der mensen.

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN VAN DE ARBEIDERS ZELF.

SPARTACUS

Weekblad van de Communistenbond „Spartacus".

Het Instituut Soc. Geschiedenis Keizersgracht 264 Amsterdam C.

DE DAG DER VRIJHEID.

Eindelijk is de dag gekomen, waarop zij gewacht hebben, de overlevenden in de concentratiekampen, de vele duizenden, die sinds maanden of jaren van hun families gescheiden, in de steden en dorpen waren ondergedoken, de millioenen, die hun verwanten zagen wegvoeren; de dag waarop wij allen gewacht hebben.

Wij allen hadden honger, honger naar het brood, dat ons ontstolen werd, honger naar vrijheid van beweging, van mening, van het woord, die wij vijf jaar lang moesten ontberen.

In dit historische uur is het moeilijk de juiste maatstaf te vinden, waaraan wij de betekenis van dit ogenblik voor de arbeidersklasse kunnen meten. Want de last, die op ons drukte, was zo onmetelijk groot, dat zijn verdwijnen, de verlichting die wij nu ondervinden, de klaarheid van ons oordeel dreigt te verwarren.

In Warchau is het begonnen en in de ondergrondse spoorwegtunnels van Berlijn is het geeindigd. Warchau en Berlijn — slechts enige uren sporens liggen deze puihoopsteden van elkaar verwijderd. Maar als BEGIN en EINDE van deze grote tragedie staan zij als een AANVANG en AFSLUITING van 5 jaren en 8 maanden, waarin het leven, het hoogste goed, niet telde, waarin de dood was geworden tot iets alledaags. En ook al is voor ons het laatste schot gevallen, aan de kusten van de Stille Oceaan woedt de oorlogsfurie, deze titanenstrijd der imperialistische machten, voort.

Eindelijk is de dag gekomen, waarnaar wij verlangden en wij zoeken in onszelf naar de maatstaf van zijn betekenis. En wij erkennen met diepe ontroering, dat het stuk brood, waarop wij nu durven hopen, en het stuk vrijheid, dat wij terugwonnen, niet de maatstaf zijn, waarmee wij mogen meten.

Want deze onmacht, deze weerloosheid tegenover de onderdrukking, begon niet eerst voor vijf jaren. Ze zijn zo oud als de onderwerping der menselijke samenleving aan de macht van het heersende systeem. Wij haten het fascisme. Maar deze haat heeft velen blindgemaakt voor het feit, dat het fascisme slechts **é é n** der vormen, zij het ook de bloedigste vorm, is van de kapitalistische onderdrukking, voor het feit, dat het fascisme zijn promotors en profijttrekkers ook in ons land en in alle kapitalistische landen had, voor het feit, dat ook millioenen onzer Duitse en Italiaanse klassengenoten in de kerkers van het fascisme gebroken werden, vele jaren vóór de tijd, dat onze heersers zich opwierpen tot kampioenen tegen het fascisme.

Heldengraven? Graven van onbekende soldaten? Wij moeten ze zoeken in de concentratiekampen, waarin de naamloze helden der internationale arbeidersklasse hun leven gaven voor het Socialisme.

Als een pest gaat door de landen de chauvinistische haat, de hetze tegen de zoogenaamd schuldigen, tegen de ARBEIDERS van de overwonnen landen, het hetzen door de medeschuldigen. Wie financieerde fascisme en oorlog? Wie verdiende aan de bewapening en nu aan de ontwapening van de fascistische moordenaars? En wie maken zich gereed, aan de wederopbouw van de, ook door hen te verantwoorden, verwoesting van Europa te verdienen?

Wij kunnen de maatstaf voor de betekenis van dit uur slechts in onszelf vinden, in onze ervaringen, in de wetten die wij onszelf zouden moeten geven, in de taken die wij onszelf stellen.

„De arbeidersklasse heeft niets te verliezen dan haar ketenen, zij heeft een wereld te winnen!"

En hoe zal deze wereld er uit zien? Het moet een wereld zijn, waarin de MACHT van de ARBEID wet is, waarin alleen gewerkt zal worden, om aan de menselijke behoeften te voldoen, waarin, inplaats van de haat, de internationale solidariteit tussen de arbeiders inhoud en vorm der maatschappelijke verhoudingen voorschrijven.

In het uur waarop de druk van de fascistische tyrannie van ons wijkt, roepen wij de arbeiders van ALLE LANDEN tot

de strijd tegen kapitalisme, fascisme en chauvinisme,
de strijd tegen de honger en tegen de oorlog,
de strijd voor brood, vreedzame arbeid en Socialisme!

Communistenbond „Spartacus".